

'... ובודאי אין רצונם לומר דשיחת חולין של ת"ח תורה היינו שיש להם כוונה פנימית לדברי תורה – דזה נקרא תורה באמת ולא שיחת חולין, דרך משל מאמרי רבה בר בר חנה בבבא-בתרא וכיוצא בו ספורי מעשיות רק שגגו בהם כונה פנימית, הוא דברי תורה ממש ולא שיחת חולין – רק שיחת חולין נקרא מה שבאמת אין כוונתו רק לדברי חול. ונראה דלשון 'שיחה' הוא דבור שמן השפה ולחוץ ולא ממעמקי הלב שזה נקרא 'דבור'...' (מתוך רסיסי לילה סי' לא עמ' 44).

וע"ע בספרי ר' צדוק; קדושת השבת א (עמ' 3); לקוטי מאמרים יב (עמ' 138); צדקת הצדיק קפג רכה; מחשבות חרוץ עמ' 10.

'... שכפי השתקעות המחשבה כן הוא השיחה היוצאה מפיו... ומדה טובה לתלמידי חכמים שכל מחשבתן בדברי תורה כן כל שיחתן...' (מתוך דברי סופרים לו, עמ' 32).
ע"ע: תפארת ישראל למהר"ל (נט); בעש"ט עה"ת עקב סט; עבודת ישראל לקוטים אבות בני.

דף כב

רב תני חדא, סוכה מדובללת מאי מדובללת – מדולדלת, שצילתה מרובה מחמתה כשרה.
והשמיענו התנא שאפילו הסכך דק וקלוש, אם צלתה מרובה מחמתה כשרה ואין חוששים שמא ייקלש יותר וייחסר שיעור הצל ולא ישים על לב (ריטב"א).

ושמואל תני תרתי; מאי מדובללת – מדולדלת, ותרתי קתני; סוכה מדולדלת כשרה וצילתה מרובה מחמתה כשרה. ואם תאמר, מדוע אין מפרשים אף לשמואל 'חדא קתני' כמו לרב, שהמבולבלת אינה כשרה אלא אם צלתה מרובה מחמתה. ונראה שלעולם כאשר החמה בראש כל אדם, צלתה מרובה מחמתה הגם שקנה עולה וקנה יורד, הלכך אין צריך לומר זאת, משא"כ לרב שיש אפשרויות שונות בסוכה ענייה, צריך לפרש שצלתה מרובה מחמתה (עפ"י ט"ז תרלא, ד – עפ"י לשון הטור).

א. דייק שם בלשון התוס' [בצייטוטם את פרש"י 'אשמעינן מתניתין דאמרינן רואין כל שאילו היו מושכבין בשוה היתה צילתה מרובה מחמתה'] שאין הדבר בהכרח שיהא צלתה מרובה מחמתה. ולא ידעתי לפרש דבריו הלא זהו גופא מה שתמהו על רש"י שלא יתכן כיון שכשהחמה בראש כל אדם צילתה מרובה ואין לפסול משום חמה שבצדדים.

ב. אעפ"י שבמקומות רבים בעולם ואף בא"י, אין החמה עומדת באמצע השמים ממש שהרי נוטה לדרום ולצפון, מ"מ שם סכך נקבע על דבר הסוכך מפני דבר העומד כנגדו, ואין הקובע הצל בפועל. תדע שהרי רוב שעות היום החמה נוטה למזרח או למערב ומדוע נחשב 'צלתה מרובה' בגלל שעת חצות – אלא ודאי העיקר הקובע הוא שם 'סכך' של דבר המסכך.

ויתכן שלדעת רש"י כיון שיש כאן שתי שכבות סכך שכל אחת מהן אינה מצילה מפני החמה שכנגדה, א"כ אף אם שתיהן יחד מסככות מפני דבר המרוחק משתיהן, אך הואיל וכל שיכבה אינה מסוככת בעצם, וגם בפועל חמתה מרובה מפני נטיית החמה כאמור – סוף סוף אין כאן סכך המיצל.

'בד"א בזמן שיש בהן טפח וביניהן פותח טפח אבל אין ביניהן פותח טפח...' יש לדקדק, הא יש ביניהן טפח, אפילו העליונות רחבות הרבה ממה שביניהן – אומרים 'חבוט' וכל הבית טמא [שהרי לא אמרו שיעור עליונות כמה הוא], וכדעת הר"ן (כן דקדק הגר"א בבאורו תרלא, ה. וכן צדד רעק"א שם לדייק מלשון הרמ"א).

ואולם דעת הרמב"ם (כפי שפירש הכס"מ והגר"א ועוד) שצריך שהרווח שלמטה יהא מכוון כנגד הקורה למעלה.

(ע"ב) 'אמר רב פפא היינו דאמרי אינשי...' כן דרכו של רב פפא פעמים רבות, בהבאת ניבים ומשלים השגורים בפי העם – ע' במצויין בסנהדרין צו.

'בראש האילן או על גבי גמל כשרה'. ואף לדעת האומר (לעיל כא): מעמיד בדבר המקבל טומאה פסולה, זהו משום גזרה שמא יבוא לסכך בו, אבל כאן לא גזרו שאין הדבר מצוי לעשות סוכה בראש האילן או ע"ג גמל הואיל ואינה ראויה ליום טוב, ובמלתא דלא שכיחא לא גזרו רבנן (ראב"ד). והרמב"ן כתב שהעמיד הסכך על הדפנות והדפנות הן שבנויות על האילן או הגמל, נמצא שהאילן אינו משמש אלא כקרקע בעלמא ואינו מעמיד לסכך.

ולזה הסכימו הרא"ה והריטב"א (כאן ולהלן כג.), וכ"כ הר"ן. ואולם התוס' מפרשים עפ"י הסוגיא בשבת (קנד): שהניח הסכך על האילן, וכן פירש רש"י בשבת. ולדבריהם צ"ל כהראב"ד, או סוברים שסתם משנה כמאן דאמר מעמידים בדבר הפסול לסכך. ע"ע בחדושי הנצי"ב.

רש"י ד"ה כשרה... ואף ביום טוב אם עבר ועלה לה יצא ידי חובתו. יש מקשים לפי מה שאמרו בפסחים (לה) שבמצוה הבאה בעבירה, אפילו עבירה דרבנן – לא יצא ידי חובתו, מדוע כאן יצא? ומתריצים עפ"י הירושלמי (שבת פ"ג) שאין אומרים 'מצוה הבאה בעבירה' כאשר האיסור בא מחמת היום, כמו קורע על מתו בשבת (עפ"י דובב מישרים ח"ג עד, ב).

יתכן לתרץ בדרך נוספת; אם עלה במיד בשבת, מאחר ועתה אסור לו לירד מן האילן (או"ח שלו), אין לו כל איסור לישב בסוכה, אדרבה מחוייב הוא כעת במצוה. [וצ"ע אם נמצא על האילן מחוץ לסוכה, האם ראוי לילך לסוכה, או שמא אינו ראוי לילך ממקום למקום באילן. ע' שמירת שבת כהלכתה (כו הערה מא) שמביא מהגרש"ז להסתפק בדבר. ואולי אף אם בעלמא אסור לו לזוז, כאן מחוייב במצוה דאורייתא בסוכה ולא אתי איסור דרבנן ומבטלו ממצוה זו], נמצא שהשיבה כשלעצמה אינה איסור. ואם מדובר בשוגג י"ל שאין אומרים בשוגג 'מצוה הבאה בעבירה'. ואולם מהרי"ט אלגאוי (בכורות פ"ח סה) כתב להוכיח (מהתוס' להלן ל. ועוד), שאף כשעבר בשוגג לא יצא (וע"ע פרי יצחק מב). אך יש מקום לומר שבעבירה דרבנן בשוגג יצא ידי חובתו, ובפרט לדעת ה'נתיבות' שאין חיוב כפרה בעבירה דרבנן בשוגג (ונתבאר במקום אחר). וצ"ע. שו"ר כעיקר הדברים בהערות במסכת סוכה, ע"ש.

דף כג

'זה הכלל כל שינטל האילן ויכולה לעמוד בפני עצמה כשרה ועולין לה ביום טוב.' 'זה הכלל' לרבות אף כששתי דפנות על הקרקע ודופן אחת באילן, באופן שהסכך יכול לעמוד ללא האילן, כגון שתי דפנות זו מול זו הנסמכות על הקרקע והדופן האמצעית באילן והסכך נתמך על הדפנות שבקרקע (ר"ן).

'היכא דאינה יכולה לעמוד ברוח מצויה דיבשה לא כלום היא.' יש למדים מדברי הרא"ה והריטב"א שטעם הדבר שסוכה שאינה עומדת ברוח מצויה פסולה, כי הסוכה צריכה להיות ראויה לשבעה כדלהלן, וזו אינה ראויה (כן דייק בהר צבי ועוד. וכן כתב מדנפשיה הנצי"ב בחדושי ובשו"ת משיב דבר ח"א לט).